

Sverig for at fiske Fiskerne gjenfædig Ret til at fiske paa de to Landes Ryster ikke af nogen Interesse eller til nogen væsentlig Fordel for de danske Fiskere. Det kan være, at det kan have Interesse for Fiskerbefolkningen ved Drefund, men det kan ikke være Andet end en rent formel Interesse, thi Forholdet er og har faktisk i mange Tider været ordnet saaledes, at Fiskerne ved det egentlige Drefund fiske gjenfædigt paa hverandres Ryster, og udenfor Drefund har det jo ingen Interesse, thi vore Fiskere ville — det vil vistnok den høitærede Minister indrømme — ikke kunne konkurrere med de svenske Fiskere, og det er en simpel Folge af, at de svenske Fiskere for en meget stor Del ere mere søgaaende og søvante end vore, hvilket atter er en Folge af, at de leve udelukkende af Fiskeri, medens de danske Fiskere, navnlig de paa Sjælland og Bornholm, for en meget væsentlig Del leve baade af Fiskeri og Agerbrug. Fiskeriet er altsaa for dem mere eller mindre et Bierhverv og spiller ikke den Rolle for dem som for de svenske. Vore Fiskere ere altsaa mindre dygtige i selve Fiskeriet, og de trænge derfor ligefrem til Beskyttelse, og den bør de have, men enhver Forhandling med Sverig kan kun føre til en Indskrænkning i den Beskyttelse, som de danske Fiskere have lovligt Krav paa. Her er ikke Tale om industriel Beskyttelse, men om en ligefrem Beskyttelse til at raade paa deres eget Territorium. Altsaa, hele denne Forhandling med Sverig om Fiskernes Ret til at fiske alene og til at fiske paa de svenske Ryster har aldeles ingen Interesse for os, den vil kun skade vore Fiskere og efter al Sandsynlighed give det Resultat, at vore Fiskere ikke komme over paa de svenske Ryster, men at de svenske Fiskere komme over paa vore. Det er det Eine. Det Næste, som jeg har at indvende mod den høitærede Ministers Fremgangsmaade, er det, at Ministeren fører Forhandlingerne saaledes, at han stiller sig paa det for os ugunstigste Grundlag. Naar man skal føre Forhandlinger med Fremmede, bør man ikke, saaledes som den høitærede Minister gjør, stille sig paa det Standpunkt, at man opgiver det omstridte Territorium; men det gjør den høitærede Minister. Han siger: de Territorier, som ere Gjenstand for Forhandling, betragter jeg som aabne, paa disse Strækninger vil jeg ikke hævde det danske Soterritoriums Høihedsret, thi de ere Gjenstand for Forhandling; men det er aabenbart en urigtig Maade at forhandle paa. Den høitærede Minister maa stille sig paa Rettens Standpunkt og sige: saa længe Forhandlingerne vare, staaer jeg paa den gjældende Ret, og den er Hævdelsen af dansk

Soterritorium, maaske med Undtagelse af enkelte Dele af det egentlige Drefund. Men den gjældende Ret er Soterritoriets utrænkede Benyttelse. Derjom den høitærede Minister stiller sig paa dette Standpunkt, saa stiller han sig ikke blot formelt paa det Standpunkt, som er det rette, men ogsaa paa det, der vil være det gunstigste under Forhandlingerne. Naar Ministeren nu opgiver det, der er dansk Soterritorium, fordi han siger: det er det, vi forhandle om, saa er det virkelig den ugunstigste Maade at forhandle paa; thi det er iforveien at indrømme Modparten hele Fordelen, nemlig at de Saa-gjældende have faaet det, der forhandles om, de have altsaa under Forhandlingerne opnaaet det, som selve Forhandlingen skal dreie sig om. Det er omtrent det Samme, som om man, naar man forhandlede med en Fiende eller en anden Stat om en Del af Riget, vilde sige: den Del af Riget, vi nu forhandle om, betragte vi foreløbig som tilhørende vore Modstandere eller som herreløst Gods. Hvis man stiller sig gjennemgaaende diplomatisk paa et saadant Forhandlingsgrundlag, vilde man efterhaanden miste Mere og Mere. Den eneste Maade at naae noget Virkeligt er at stille sig paa den strænge Hævdelse af den gjældende Ret, indtil man er kommen overens med Modstanderen; men hvad er da vor Ret i denne Sag? Det er det, som den høitærede Minister selv har erkjendt og tydelig nok selv har erklæret i sin Skrivelse af 4de Februar 1880. Der siger den høitærede Minister: „Som Ministeriet imidlertid oftere har havt Leilighed til at erfare, nytte diplomatiste Forestillinger ordentligvis Intet, allerede af den Grund, at Forsøelsen i det enkelte Tilfælde saa vansteligst lader sig konstatere, og man skjønner derfor ikke, at der paa anden Maade kan raades Bød paa de oftommeldte uheldige Tilstande end derved, at Regjeringen paany indskræper det mod Fremmedes Fiskeri paa vort Soterritorium gjældende Forbud — dog med Undtagelse af Fiskeriet i Drefund, saalænge det ogsaa fra svensk Side indrømmes, at Fiskeriet i dette Farvand i sin Helhed maa staa aabent for begge Nationers Fiskere“. Altsaa, det er paa hele vort Soterritorium, at det er Fremmede forbudt at fiske, alene med Undtagelse af Drefund; det er den gjældende Ret, og paa dette Standpunkt er det, at vi forlange, at den høitærede Minister skal stille sig under disse Forhandlinger, om han vil føre dem. Vi lægge ikke Vægt paa, at han skal føre dem; thi vi tro, at det væsentlig bliver til Fordel for de svenske Fiskere, men det maa den høitærede Minister selv afgjøre efter de Oplysninger,